

Takavuosisikymmeninä tikkataulu jäi monessa suomalaisessa pihassa huvi-irtaimiston ainoaksi edustajaksi. Siksikin sen merkitys oli kokoaan suurempi. Montulle kuluneine heittopaikkoineen tikkataulu oli niin erottamaton osa sulan maan harvoja huveja, että se mieltyy ilman suuria ponnistuksia kansalliseksi mielenlaadun symboliksi – siis aikana, jolloin ihmiset itse määrittivät liikkeen suunnan, määrän ja nopeuden.

Sittemmin moni asia on muuttunut: ulkoiset puitteet kovasti nekin, mutta vielä enemmän ihmisen päänsisäiset näköalat. Huolista pienimpiä lienee se, että tikanheitolle ei enää liikene aikaa.

Kansallismaisema-näyttelyn nimiteos on syntynyt edellä kuvailluista tunnelmista. Samoista lähtökohdista kumpuaa käytännössä koko muukin viime vuosien tuotanto, jonka pääosan muodostavat löytö- ja hylkytavaraa hyödyntävät esine- ja materiaalikoosteet. Nykytörmäilyä väistellesä teoksiin riittää paitsi ainetta myös henkeä. Jonkin päivän jokin sanomalehti silloin tällöin ja yksi päivän lukuisista uutislähetyksistä edustavat peruslääkitystä, jonka huuhtelee alas sekapäisten aikalaiskertomusten tulva.

Lisätiedot: Pekka Suomäki, p. 0400 980 740, pekkasuomaki@gmail.com